

Farní listy

občasník farnosti Nová Paka

dobrovolný příspěvek 10 Kč

Ročník 20, číslo 1 – Velikonoce 2024

Milí farníci,

za několik málo dní budeme slavit slavnost Zmrtvýchvstání Páně.

Prvními svědky této události byla Marie Magdaléna a apoštolové Petr a Jan.

Tito tři svědci, když čteme evangelia, mají jedno společné – měli Pána Ježíše zvlášť rádi. Není tedy náhodou,

že právě tito tři, jako první ze všech, viděli a uvěřili. Tělesným zrakem sice

viděli jen prázdný hrob, pruhy plátna a zvlášť složenou roušku. To samo

o sobě ještě nemuselo být důkazem toho, že Ježíš žije. Nabízelo se

i racionální vysvětlení – „*vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili*“.

Ale proto, že Ježíše milovali, viděli i srdcem. Slavný Exupéryho citát říká:

„*Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.*“

Jen ti, kdo milují, vidí správně. Láska Marii Magdaléně, Petrovi

a Janovi napovídala, že to přece s Ježíšem nemohlo skončit tak,

jak to viděli „večer po ukřižování a ráno

prvního dne po sobotě“. Proto o malou chvíli později Marie potkala Zmrtvýchvstalého Pána v zahradě živého.

Uvidíme...

Setkáme se se Zmrtvýchvstalým Pánem o letošních Velikonocích i my? Naplní

naše srdce veliká radost z Pánova Zmrtvýchvstání? Vidět a uvěřit je věci

nejen poznání (informací) a rozumu, ale především milujícího srdce. Našeho

milujícího srdce!

Požehnané, radostné a milostiplné Velikonoce Vám všem přeje

a vyprošuje

P. Pavel

Co uvnitř naleznete?

Zprávy z farnosti

Plán oslav třisetletého výročí

Vzpomínky na Velikonoce

Zážitky z Fátimy a Lurd

Pořad bohoslužeb

Stručně z farnosti

Stalo se:

- Začátkem ledna proběhla ve farnosti Tříkrálové sbírka. Na území novopacké farnosti se vybralo celkem 268.893 Kč pro OCH Jičín a OCH Jilemnice.
- 20. ledna se v Levínské Olešnici uskutečnil skautský ples.
- V postní době se v kostelích konají pravidelné pobožnosti křížových cest, v Nové Pace v letošním jubilejním roce každou neděli v klášterním kostele.

Setkání ekonomické rady farnosti dne 14. ledna 2024:

- P. Pavel Kalita seznámil ERF s aktuálním stavem hospodaření farnosti.
- Rada prodiskutovala a schválila realizované a navrhované opravy a nutné investice ve farnosti v letošním roce (týká se kostela ve Stavu, Levínské Olešnici, ve farním i v klášterním kostele, v severním křídle).
- Rada jednala o problémech s prodejem pozemku v Úbislavicích.
- Rada jednala o záměrech s domem v ul. K. Štíky v Nové Pace, navrhla další kroky nutné k rozhodnutí.

Setkání ekonomické rady farnosti dne 20. února 2024:

- Na místě se rada seznámila se stavem domu v Nové Pace v ul. K. Štíky a po zvážení výsledků měření radonu a navrhovaných řešení projektanta odsouhlasila záměr prodeje domu.

Setkání pastorační rady farnosti dne 21. ledna 2024:

- Konání duchovní obnovy v postní době – v Hořicích 16. března.
- Harmonogram křížových cest v postní době (křížové cesty letos v NP budou v klášterním kostele).
- Pořad velikonočních bohoslužeb.
- Harmonogram oslav 300. výročí vysvěcení klášterního kostela:
 - proběhly konzultace s ředitelkou MKS a ředitelkou muzea ve věci připomenutí výročí veřejnosti – předběžně domluveny termíny koncertů

- na poutní bohoslužby byli pozváni diecézní biskupové, čeká se na potvrzení účasti
- na chodbách kláštera a severního křídla budou umístěny panely s historií kláštera a paulánů
- projednáno zapojení klášterního kostela v Nové Pace do projektu Katechetického centra BiHK pro základní a střední školy „Kostel plný lidí; Kostel plný stvoření; Kostel plný symbolů“. Programy budou nabídnuty novopackým školám.

Zveme:

- Na Velký pátek se uskuteční ve Zlatnici křížová cesta pro děti. Na velkopáteční obřady bude již tradičně navazovat křížová cesta městem.
- Noc kostelů je letos plánována na pátek 7. června.
- V souvislosti s oslavami výročí posvěcení klášterního kostela zde budou po celý rok probíhat koncerty duchovní hudby (viz plakátek).
- Poutní mše svatá ve Stavě bude slavena 30. června v 17 hod.
- 7. července bude v klášterním kostele v Nové Pace tzv. „třešňová pout“ v 9 hod.
- Výročí posvěcení štikovského kostela budeme slavít 7. července v 17 hod.
- Pout' ve Staré Pace připadá letos na 11. srpna.
- Hlavní pout' a zároveň 300. výročí od posvěcení klášterního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace oslavíme v neděli 18. srpna.
- 8. září bude v klášterním kostele v Nové Pace tzv. „švestková pout“ v 9 hod.
- Poutní mše svatá v Úbislavicích bude v neděli 8. září v 17 hod.
- Pro informace o dalších akcích sledujte aktuální ohlášky na nástěnkách a webových stránkách farnosti.

KLÁŠTERNÍ KOSTEL
NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
V NOVÉ PACE

300 LET

1724-2024

26. 5. | 16:00 KONCERT SBORU CANTORES CANTANT:
A. DVOŘÁK - MŠE D-DUR "LUŽANSKÁ"
29. 5. | 18:00 KONCERT ZUŠ NOVÁ PAKA
7. 6. | 19:00 NOC KOSTELŮ - KONCERT CARPE MUSICAM:
"AVE MARIA"
16. 6. | 16:00 KONCERT SPS FOERSTER:
DUCHOVNÍ HUDBA
7. 7. | 9:00 "TŘEŠŇOVÁ" POUŤ
28. 7. | 18:00 KONCERT LUDMILY PAVLOVÉ:
"NOVOPACKÁ MYSTIKA"
18. 8. | 10:00 HLAVNÍ POUŤ
8. 9. | 9:00 "ŠVESTKOVÁ" POUŤ
13. 10. | 18:00 KONCERT SBORU VOCE DEO:
A. DVOŘÁK - STABAT MATER
27. 10. | 9:00 POSVÍCENÍ
9. 12. | 17:00 PŘEDVÁNOČNÍ KONCERT SBORŮ
NOVOPACKA
26. 12. | 16:00 KONCERT VOCE DEO: "HEJ MISTŘE"

Klášterní kostel je otevřen k prohlídce
od 8. června do 15. září
vždy v sobotu a neděli 10-12 h a 13-16 h.

300 let od posvěcení klášterního kostela

Letošní rok v naší farnosti je ve znamení 300. výročí od posvěcení novopackého klášterního kostela. Toto výročí si připomeneme ve dvou rovinách.

Tou první bude snaha do kostela pozvat širokou veřejnost a připomenout jí jeho historii. Klášterní kostel je dominantou Nové Paky a také hodnotnou kulturní památkou. Proto během roku bude v klášterním kostele několik koncertů konaných k 300. výročí posvěcení kostela. Přes Katechetické centrum v Hradci Králové budou pozváni i žáci a studenti novopacký škol. Také bych byl rád, a hovořili jsme už o tom na pastorační radě, která to odsouhlasila, aby klášterní kostel byl zvláště v letních měsících (od 8. června do 15. září) víc otevřený pro veřejnost. Proto vás chci, milí farníci, v této věci poprosit o spolupráci, o to, jestli byste tento rok obětovali něco ze svého času a zapojili se do služby, která by byla po dobu otevření kostela pro veřejnost.

Plánujeme, že by to bylo v sobotu a neděli od 10 do 12 hod. a od 13 do 16 hod. Od příštího roku, až skončí restaurování zádveří, plánujeme osadit mříž, která bude umožňovat nahlédnutí do kostela bez potřebné stále lidské služby.

Druhou rovinou je to, že jde o výročí poutního kostela. Tato rovina je ve všech plánech ta nejdůležitější. Proto byly už v době postní v klášterním kostele křížové cesty. V květnu to budou májové pobožnosti.

Především bych rád s letošním rokem obnovil prastarou tradici tří poutí, které v klášterním kostele bývaly ještě na začátku 50. let minulého století. První letošní pouť bude první neděli v červenci, tzv. „třešňová“,

sloužit ji bude generální vikář Mons. Jan Paseka. Hlavní poutní mši svatou a zároveň výročí posvěcení kostela budeme slavit 18. srpna, přijede diecézní biskup Mons. Jan Vokál. Třetí pouť v září bude za účasti otce biskupa Mons. Josefa Kajneka.

Když píšu tyto řádky, je 3. neděle postní a v evangeliu jsme slyšeli, jak Pán Ježíš říká Židům: „Nedělejte z domu mého Otce tržnici.“ Toto Pánovo slovo musíme mít stále na paměti, když plánujeme, jak oslavit 300. výročí posvěcení novopackého klášterního kostela. Ten je na prvním místě Otcův dům, dům modlitby. Až na druhém krásná a hodnotná kulturní památka. Už 300 let sem přicházejí poutníci, aby to, co je v životě „tlačí“, složili k nohám nebeské Matky,

Panny Marie, našli Boží pomoc, útěchu, občerstvení. Proto chceme pozvat ostatní především na pouť. Duchovní pouť. Připomenout poutní tradici tohoto místa, ale také vytvořit pro poutníky prostředí, ve kterém se budou cítit očekávaní a přijatí a kam se znovu rádi vrátí.

O to vás, milí farníci, také prosím. Vytvořme jako farnost kolem klášterního kostela lidské prostředí, které bude pro mnohé tím druhým dobrým důvodem k tomu (prvním je sám Pán a jeho Matka), aby se jako poutníci rádi vraceli do Nové Paky. Za každou pomoc při zajištění programu k oslavě 300. výročí dopředu děkuji.

P. Pavel

O Paulánech

V tomto jubilejním roce jsme se rozhodli ve farních listech připomínat střípky z historie naší farnosti a kláštera. Letošní první číslo bychom rádi věnovali historii i současnosti paulánského řádu.

Chceme-li se něco dovědět o řádu paulánů, pochopit jeho spiritualitu, smysl, postavení a velikost i pro dnešní dobu, je důležité poznat osobnost a hloubku prostého života jeho zakladatele svatého Františka z Pauly.

František se narodil 27. března 1416 v jihoitalském městečku Paula chudým, skromným a zbožným rodičům Jakubovi Martolillovi a Vienně z Fuskalda. Přišel však na svět s vážnou oční vadou, a proto ho rodiče svěřili v modlitbě sv. Františkovi z Assisi a slíbili, že když bude syn uzdraven, dají ho na votivní rok do františkánského kláštera. František byl skutečně zázračně uzdraven a v roce 1429, když mu bylo 13 let, ho doprovodili rodiče do konventu s Marco Argentano, kde pak žil a pracoval jeden rok s bratry františkány.

Ti si zbožného a pracovitého chlapce velmi oblíbili a chtěli, aby zůstal s nimi. On ale řekl, že to není vůle Boží, a po tom roce s rodiči odešel. Vydali se pak společně na pouť do Říma a Assisi a v Loretě mladý František odevzdal svůj život Pánu slibem čistoty. Cestou se setkával s různými poustevníky, jejichž způsob života se mu velmi líbil, a cítil, že ho k takovému životnímu stylu Bůh volá. Proto když se vraceli domů do Pauly, zůstal v lese za městem a začal tam poustevničit. Věnoval se modlitbě, rozjímání, obdělával půdu, rozmlouval

s lidmi, kteří k němu přicházeli. K sobě byl náročný a přísný, Pánovu volání citlivě věrný a postupoval stále od dobrého k lepšímu. Aby se však mohl ještě více a nerušeně věnovat modlitbě, odešel dál od města do paulánských kopců do jedné jeskyně. Celé roky takto přebýval v samotě a ve skrytosti a usiloval o naprosté obrácení svého srdce k Bohu.

Pauláni neboli řád Nejmenších bratří svatého Františka z Pauly (italsky: *Ordine dei Minimi di San Francesco di Paola*) je katolický řád, jehož počátky se datují již od roku 1435, schválen byl papežem Sixtem IV. v roce 1474. Mají svou vlastní řeholi a originální spiritualitu.

František původně nechtěl založit nějaký řád ani reformovat církev, nikdy a na nikoho nepoukazoval a nikoho nekritizoval, chtěl prostě žít s Pánem a pro něho. Kolem roku 1435 se však k němu začali přidávat první společníci, sepsala se první pravidla života a stavěly se první konventy

v Paule, potom v Paternu, Spezzanu a na dalších místech Kalábrie.

Tento řád vychází ze spirituálního odkazu svatého Františka z Pauly a zasazuje se o duchovní hloubku a chudobu. Byl založen ve městě Paula v Kalábrii v Itálii a cílem bylo pokračovat v odkazu svatého Františka z Assisi sloužit Bohu, chudým lidem, a především obnovit duchovní život v tehdejší době. Členové tohoto řádu vedou asketický život zaměřený na modlitbu, meditaci a službu druhým.

Posláním bratří paulánů je žít evangelní výzvu k obrácení, přinášet plody hodné pokání a snažit se přivádět lidi k touze po obnově svého života a k hlubokému přátelství s Bohem. Proto se paulánští řeholníci postí a nejedí maso jako vnější znamení neustálého pokání a jako oběť za všechny lidi.

Řád ctí chudobu jako jedno z hlavních povolání, a tak často jeho členové žijí v prostých podmínkách a věnují se různým formám pastorační služby, vzdělávání, zdravotní péči a charitativní práci.

Svatý archanděl Michael Františkovi v jednom zjevení předal znak CHARITAS, a tak se zrodili poustevníci sv. Františka.

Roku 1470 bylo jeho poustevnické hnutí schváleno na úrovni diecéze a r. 1474 bylo potvrzeno papežem Sixtem IV. Dlouho se již vědělo o Františkově svatosti a o zázracích, které dělal. Putovaly za ním velké zástupy lidí z celé Kalábrie. Všechny s láskou přijímal a sloužil jim, uzdravoval jakkoliv nemocné, chromé, vyháněl zlé duchy, křísil mrtvé, dával dobré rady.

Struktura řádu zahrnuje nejen kněží, ale i laiky. Kněží slouží jako duchovní v různých komunitách, zatímco laičtí bratři a sestry se věnují charitativní práci a správě komunitních zařízení. Řád Nejmenších bratří svatého Františka z Pauly je důležitou součástí katolické církve a pokračuje ve svém poslání šířit lásku, službu a zbožnost ve světě. U nás má tento řád své sídlo na Vranově u Brna, kde je vybudováno poměrně rozsáhlé duchovní centrum.

A jak vypadalo krátké působení paulánského řádu v Nové Pace? To pro další generace zaznamenal novopacký kronikář Jaroslav Vagenknecht.

Roku 1636 připadla Nová Paka hraběti Rudolfovi z Tiefenbachu, generálu a polnímu maršálovi rakouské armády, který se rozhodl postavit paulánům klášter právě zde. Chtěl tím především odčinit svůj dělostřelecký útok na dolnorakouský klášter paulánů v době třicetileté války, o němž se domníval, že ho jako úkrytu využívají Francouzi.

Důležitou roli při výběru místa měla jistě mariánská poutní tradice, k níž vojáci, pohybující se často v nebezpečných situacích, mívali obzvlášť blízko. Prvním útočištěm v severovýchodních Čechách se nejmenším bratřím stala rezidence v Chotči, v jejíž blízkosti se nacházel kostel. Pauláni tam začali působit od 12. března roku 1685. Dříve než hrabě uskutečnil svůj původní záměr vystavět paulánům v sousedství poutního kostelíka v Nové Pace klášter, roku 1653 zemřel. Vykonavatelkou vůle se stala jeho manželka Eva Alžběta, hraběnka ze Šternberka. Výstavbu kláštera zahájila 25. června roku 1655 položením základního kamene. Pravděpodobně z nedostatku financí se stavba protáhla téměř na půl století a po tuto dobu pauláni nadále

sídlili v chotečské rezidenci. Jednoduchá barokní kvadratura novopackého kláštera byla dostavěna teprve roku 1701. V témže roce 8. května ji královéhradecký biskup Bohumír Kapoun slavnostně vysvětil a předal k užívání paulánské komunitě, vedené vikářem otcem Ludovikem Puschem.

Do původního malého kostelíka byla se souhlasem novopackého faráře, avšak po dlouhém zdráhání a diplomatickém tlaku přítomných osobností, přenesena milostná socha Madony. O životě v klášteře toho víme jen velmi málo. Přestože se nacházel na významném poutním místě, počet řeholníků se většinou pohyboval kolem desítky. Barokní zbožnost přiváděla do starého konventního kostelíka početné zástupy poutníků z blízka i z daleka. Brzy bylo zřejmé, že k novému klášteru bude muset být přistavěn nový kostel. Činnost novopackých paulánů byla úzce spjata se službou přicházejícím poutníkům, kterých se ročně počítalo na desetitisíce. Paulánští řeholníci se starali nejen o duše poutníků, ale součástí jejich řeholní služby byla také péče o tělesné zdraví obyvatel

Nové Paky a okolí. V roce 1732 v klášteře fungovala též lékárna.

V době reforem císaře Josefa II. došlo k rušení mnoha klášterů a mezi ně patřil i novopacký klášter. Ten byl zrušen 30. října 1785. Odchodem posledních mnichů v roce 1789 se uzavřelo 88 let působení paulánů v Nové Pace. Propojení našeho města s paulány ale nadále trvá v osobě P. Václava Groha. P. Václav se stal

členem řádu v roce 2001 a v současné době pobývá v klášteře na Vranově u Brna.

Část textů převzata z: <https://tretiradnejmensich.webnode.cz>, kde naleznete další zajímavé informace o řádu a životě sv. Františka z Pauly.

Sestavily Martina Šulcová a Linda Podzimková

Otázka na pana faráře

Jaký je původ udělování popelce a proč se k přípravě používají kočičky?

Nedílnou součástí liturgie Popeleční středy je udělování popelce, označování věřících posvěceným popelem z ratolestí loňské Květné neděle.

Popeleční středou začíná čtyřicetidenní období přípravy na Velikonoce, slavnost Kristova Zmrtvýchvstání. V dřívějších dobách bylo toto „čtyřicetidenní“, vedle vrcholící přípravy katechumenů na křest o Velikonocích, také obdobím veřejného pokání těch, kdo se provinili těžkým hříchem. Kajícníci konali veřejné pokání, aby Velikonoce opět mohli slavit v plném společenství s církví.

Znamením pokání, lítosti, bolesti nad vlastními hříchy, bylo už od biblických dob sypání si popela na hlavu. Popel jako takový připomíná člověku pomíjivost jeho života (*Prach jsi a v prach se navrátíš. Gn 3,19*), byl vyjádřením smutku a pokání (přestoupení Božího zákona – hřích rozbíjí společenství života s Bohem i lidmi – proto smutek, a vede ke smrti – proto pokání, změna smýšlení, změna života, obrácení se). Historicky je už v 6. století n. l. doloženo to (nebyla ještě individuální sv. smíření, jak ji známe dnes), že na Popeleční středu byli kajícníci takto označováni popelem. Od 11. století papež Urban II.

doporučil tento obřad „sypaní popelem“ udělovat všem, protože pokání se týká všech členů církve a celé společnosti se má připravit na oslavu Kristova vítězství – Zmrtvýchvstání.

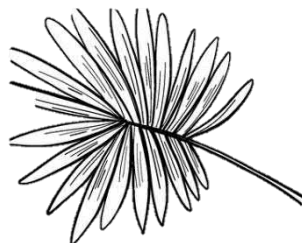
Popelec je udělován ze spálených kočiček posvěcených při liturgii Květné neděle o předešlých Velikonocích. Květná neděle připomíná Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma na svátky. Biblická tradice říká, že lidé Pánu Ježíši prostírali na cestu své pláště, mávali palmovými ratolestmi a házeli je na cestu. Ve starověkých kulturách byla palma vnímána jako strom života.

Ve starověkém Římě byly palmové ratolesti nesený v čele triumfálních průvodů oslavujících vítězná tažení římské armády, vítali se jimi přijíždějící vítězní vládci (a bylo by možné uvést ještě další symboliku palmových ratolestí). Vedle toho se také hojně používaly olivové ratolesti, které byly znamením míru, pokoje. Olivovník byl v Palestině nejrozšířenější, věčně zelený strom. Biblicky byla olivová ratolest

symbolem smíření Boha s člověkem (viz konec potopy Gn 8,11), síly a prospěchu. Oliva byla biblicky nejvýznamnějším stromem mezi stromy. Toto málo uvedené jen naznačuje, jak veliká a hluboká byla symbolika toho, když zástupy vítaly Ježíše přijíždějícího na svátky do Jeruzaléma a házeli mu palmové a jistě i olivové ratolesti na cestu. Jak jinak vítat přijíždějícího Syna Davidova do Jeruzaléma?!

V zaalpské oblasti se na Květnou neděli používají jiné, snadno dostupné, zelenající se a kvetoucí ratolesti nebo větvičky zimostrázu. U nás, ve střední Evropě, to byly většinou nakvetlé vrbové proutky – první poslové jara. S měnícím se klimatem je ale zřejmé, že si budeme muset zvyknout na to, že na květnou neděli nebudeme mít v ruce kočičky (letos už kvetly týden před začátkem doby postní!), ale jiné zelenající se větvičky. Ty nám pak připomenou palmové a olivové ratolesti, s kterými zástupy vítaly Ježíše na svátky v Jeruzalémě.

P. Pavel

Jak se slavily Velikonoce u nás...

...v Polsku

Je to už více než padesát let, co jsem se jako devatenáctileté děvče natrvalo přestěhovala do Čech, takže na slavení Velikonoc v Polsku se určitě od té doby hodně změnilo. Každý polský region má své vlastní tradice a zvyky. Já pocházím z Dolního Slezska z vesnice nedaleko od Wroclawi. První věc, kterou si při vzpomínce na Velikonoce vybavím, je, že na Velký pátek jsme jako děti povinně musely jít ke svaté zpovědi. Ale nejen to, při té příležitosti jsme musely poprosit o odpuštění i svoje rodiče. Velikonoce pro nás byly vždy ty největší svátky celého roku. Jejich křesťanské slavení bylo velice podobné jako v Čechách. Den před prvním velikonočním svátkem jsme doma připravovali velice bohatou tabuli. V sobotu večer jsme velikonoční pokrmy narovnali do košíku a přinesli jsme je do kostela požehnat – nesměla zde chybět bábovka, vajíčko, chléb, sůl a pepř, někteří si brali posvětit i vodu. Ještě ráno na Boží hod velikonoční jsme na lačno odcházeli na mši svatou,

ale po ní už nastaly hody. Velmi zvláštním zvykem u nás bylo, že velikonoční hodování začalo tím, že tatínek jako první snědl kousek křenu a po něm křen ochutnala celá rodina. Tento zvyk si vysvětlují tak, že křen asi symbolizoval to hořké, co musel vytrpět Pán Ježíš před tím, než byl slavně vzkříšený. Pak jsme tradičně pojedli bílý boršč s bílou klobáskou (ještě dnes se mi při té vzpomínce sbíhají sliny 😊). Dalším tradičním velikonočním jídlem, které jsme jedli na druhý velikonoční svátek, byly tzv. „golubky“ – holoubci, to jsou závitky z mletého masa zabaleného v zelném listu, bigos připravovaný ze čtyř druhů masa, zelí a hub, klobásy a domácí uzené. Krásně se vyzdobil stůl, a kdo přišel, mohl ze všech dobrot ochutnat.

Na Velikonoční pondělí chodili, stejně jako v Čechách, chlapi po koledě. U nás bylo zvykem, že je děvčata při tom polévala vodou. Naopak po dospívajících dívkách chlapi stříkali voňavky. Pro koledníky

byla připravena zvláštní mísa s vařenými zdobenými vejci.

Velmi ráda vzpomínám na prožívání svátků u nás doma v Polsku.

ZZ

... v rumunském Banátu

Do roku 2002 žila naše rodina v Rovensku, malé vesničce s cca 250 obyvateli v rumunském Banátu. Žili jsme uprostřed hor téměř odříznutí od okolního světa, proto jsme si uchovali řeč i tradice našich českých předků. Velikonoce, největší křesťanské svátky, jsme slavili podobně jako všude jinde ve světě. Na Květnou neděli Anička společně s dalšími šesti účinkujícími zpívala v kostele pašije. Kněz do naší vesnice jezdil jenom zřídka, o velikonočních svátcích jenom na Boží hod velikonoční, takže v ostatní dny jsme chodili na „modlení“ – bohoslužbu slova, kterou vedl kostelník. Na Zelený čtvrtek bylo u nás zvykem vařit zeleninovou polévku, zejména kopřivovou. Večer se chodilo do kostela. V tento den se „zavazují zvony“ (prý odlétají do Říma), a tak je až do vigilie Bílé soboty nahradily řehtačky a klepačky. Řehtačky

a klepačky trochu připomínaly trakaře a dětem je z tvrdého dřeva vyráběli rodiče (jednu klepačku stále doma máme). Děti-řehtači s nimi řehtaly třikrát denně, ráno, v poledne a večer (k modlitbě Anděl Páně), a při svolávání do kostela, na Velký pátek navíc v 15 hodin. Za to si po vesnici v sobotu ráno chodily pro odměnu, při vinšování zazpívaly říkanku zvanou „Jidáš“ a za to dostaly vajíčka, sladkosti a také peníze (babička Holečková dávala vždycky 10 syrových vajíček a 5 lei). Koledu si pak děti pod dozorem učitele nebo jiného dospělého spravedlivě rozdělily. Na Velký pátek

se v kostele vystavil kříž, místo kolem něj se vyzdobilo, obložilo mechem. Během celého dne jsme mohli přicházet do kostela kříž uctít.

Nějaké zvláštní velikonoční pokrmy se u nás nepřipravovaly, ale každá rodina se snažila sehnat si na Velikonoce beránka, když nebyl, aspoň kůzle. Pečené beránčí nebo kůzlečí maso pak bylo hlavním chodem na Boží hod velikonoční.

Na velikonoční pondělí se chodilo s pomlázkou přát a vinšovat příbuzným. Místo vrbové pomlázky se nosil prut ze šípkového keře,

na Rovensku vrbové proutí neroste, ale šípkových keřů je všude dost. Vzpomínám si, jak jednou hoch roztrhl při koledování děvčeti šípkovým prutem sváteční kabát, a bylo po koledě. Větší hoši stříkali po děvčatech voňavku.

Protože v Rovensku měl každý svoje hospodářství, neměli jsme ani o svátcích mnoho volného času, ale to neznamena, že jsme se neuměli bavit. O Velikonocích bylo zvykem sejít se v místním kulturním domě k taneční zábavě, popovídat si, být pospolu. Rádi na ty časy vzpomínáme.

Anička a babička Holečkovy

Za Pannou Marií...

... do Fátimy

Je polovina února a my přijíždíme na světoznámé poutní místo Fátima v Portugalsku. V sobotním slunečném ránu přicházíme na místo nabitě duchovní atmosférou. Nejprve míříme do části Fátimy zvané Aljustrel, kde žily tři malé děti, jimž se na začátku minulého století zjevila Panna Maria. Prohlížíme rodný domek Jacinty a Francesca Martových, který je dnes muzeem, a my máme možnost poznat, jak tyto děti před více než sto lety žily.

Rodný dům Lucie, nejstarší z pasáček, je momentálně uzavřený z důvodu rekonstrukce. A tak si prohlédneme okolí, např. místo, kde se Lucii už rok před zjevením Panny Marie několikrát zjevil anděl a vyzýval k modlitbě, a také místní kostel, ve kterém byly všechny tři děti pokřtěny a Lucie v něm byla i u prvního svatého přijímání. Paní kostelnice nám pak ukazuje i místní faru, kde byly děti podrobeny výslechům ohledně zjevení ze strany církevních i světských představitelů. Pak se přesouváme do samotného srdce Fátimy – ke svatyni Panny Marie Růžencové z Fátimy, kde se odehrávají velké poutě a kde je stálý duchovní program. Procházíme celý

areál – kostel, kapli s původním místem zjevení a též moderní zázemí s mnoha kaplemi, zpovědnicemi pro lidi různých jazyků a místy ke ztišení. Večer prožíváme na mši svaté v bazilice a poté ve 21:30 při společné modlitbě růžence, která probíhá s rozsvícenými svíčkami v kapli s místem zjevení a na přilehlém prostranství. Je to velmi silný zážitek, když ve velkém davu odříkáváme druhou část zdrávasů v češtině a přímo cítíme sílu společné modlitby. Po růženci následuje ještě průvod se svíčkami za zpěvu mariánských písní kolem celého areálu.

Poutní místo Fátima je velmi silně spojeno s modlitbou růžence, k té Panna Maria vyzývala děti velmi naléhavě:

„Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.“

V roce 1917 proběhlo celkem 6 zjevení, od května do října, vždy 13. dne v měsíci. Při posledním, říjnovém zjevení Panna Maria sama sebe nazvala Královnou svatého růžence.

...na skok do Lurd

Během jarních prázdnin jsem v předposledním únorovém týdnu strávil společně se svojí maminkou dovolenou ve Francii. Místem příletu i odletu byla sice Paříž, kde jsme si také užili nejvíce času, stihli jsme mezitím ale také na dva dny přeletět do města v podhůří Pyrenejí – do Lurd.

Lurdy jsou jedním z nejvýznamnějších poutních míst Evropy. Od 11. února do 16. července roku 1858 zde došlo k osmnácti zjevením Panny Marie prosté dívky Bernadettě Soubirousové, jež byla později svatořečena. Místo pak začalo být nadějí pro nemocné a údajně bylo díky místnímu pramenu uzdraveno téměř 7 000 nemocných. To je také důvod, proč se 11. únor stal Světovým dnem nemocných.

My jsme z hlavního města, kde bylo chladno a sychravo, sice odlétali brzo

Modleme se tedy růženec tak často, jak jen zvládneme. Vyprošujme světu mír a ukončení válek (a že jich stále na světě je), protože osud není neměnný, víra a modlitba jsou silnější než výstřely a rozdělení.

Eva a Martin Vitvarovi

ráno, jen po pár hodinách spánku, nálada se nám však rychle změnila k lepšímu. Už při přiblížení k letišti v Lurdách se nám naskytl krásný pohled na sněhem pokryté vrcholy Pyrenejí, a navíc počasí bylo úplným protikladem k tomu v Paříži.

Mile jsme byli překvapeni cenou shuttlebusu – třináctikilometrová cesta z letiště do města stála jen jedno euro za osobu. Po příjezdu jsme se hned vydali k poutnímu místu, kde jsme byli překvapeni ještě mileji, neboť v chrámu Panny Marie Růžencové právě začínala mše svatá, které jsme se také zúčastnili.

Po bohoslužbě jsme měli možnost si baziliku prohlédnout. Nacházejí se v ní oltáře s mozaikami zobrazujícími všechna růžencová tajemství, mimo jiné je zde také Česká kaple s mozaikou 14. tajemství růžence, znaky Čech, Moravy a Slezska a nápísem:

„*Panně Neposkvrněné národ český*“, která byla vysvěcena během 2. české pouti do Lurd v roce 1907. Přímo nad touto bazilikou se nachází bazilika Neposkvrněného početí Panny Marie z roku 1876 a asi 200 metrů od ní bazilika sv. Pia X., postavená k 100. výročí zjevení, s kapacitou 25 000 lidí.

Nejdůležitějším místem areálu je ale Massabiellská jeskyně, kde došlo k oněm osmnácti zjevením. Ve výklenku na pravé straně je mramorová socha Panny Marie se slovy: „*Que soy era Immaculada concepciou*“ („*Já jsem Neposkvrněné početí*“) vytesanými do podstavce, jež Svatá Panna pronesla během šestnáctého zjevení 25. března. Na levé straně jeskyně je zasklený pramen s již zmiňovanou léčivou vodou a před

jeskyní stojí velký svícen, na kterém neustále hoří svíce jakožto symbol oddanosti poutníků. Na hoře Espelugues nad areálem je vystavěna křížová cesta se sochami v životní velikosti. Na úpatí hory jsme narazili na skupinu španělských poutníků a ke čtrnáctému zastavení jsme vystoupali společně s nimi.

Po večeri jsme u sochy Panny Marie Korunované ve středu Růžencového náměstí narazili na skupinu modlících se slovenských poutníků, k nimž jsme se v následujících modlitbách přidali. A večer jsme se pak společně s nimi a dalšími skupinami poutníků modlili u jeskyně růženec ve čtyřech jazycích, včetně slovenštiny.

Tyto dva dny na poutním místě byly v rámci celé dovolené asi nejlepšími

a nejkrásnějšími. Jelikož jsme zde byli mimo hlavní sezonu, mohli jsme si ho více prohlédnout a užít bez davů ostatních poutníků. Sice jsme neměli moc příležitostí odpočinout si fyzicky,

duchovně se však jednalo o velmi obohacující zážitek a možná i díky tomu, že to byla spíše pout', jsme se vrátili v dobré náladě a plni sil.

Patrick Singh

Postní duchovní obnova

16. března 2024 se v Hořicích uskutečnila duchovní obnova s opatem břevnovského kláštera P. Prokopem Siostrzonkem. Setkání bylo tematicky rozděleno do 3 částí – setkání se sebou v tichu, setkání s Dárcem všeho (Žalm 23) a setkání v domácí církvi (Mt 18).

V první části otec Prokop mluvil o důležitosti ticha v našem životě.

- Je důležité trávit čas v tichu, vytvořit si prostor ticha.
- V tichu nás napadají nejdůležitější myšlenky. Napadá nás řada „humusu“, který je třeba správně pojmenovat.

Takto se posuneme ve svém duchovním životě.

- Abychom mohli vystoupit nahoru, je třeba nejprve sestoupit dolů.
- Nejhorší je přesvědčení o své vlastní pravdě.
- Dobré je to, co v nás zanechává vnitřní pokoj. Naopak špatné je to, co v nás zanechává neklid.

Ve druhé části se otec Prokop zamýšlel nad *Žalmem 23*, začínajícím slovy „*Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.*“

- Je důležité vědět, kdo mě vede, komu patřím.
- Otec Prokop uváděl příklad ovečky, která byla krásná, silná, zdravá, měla mnoho mláďat, ale byla neklidná. Stále stála u plotu a chtěla na sousední pastviny. Nebyla spokojena s tím co má. To je často i náš případ. Řešíme, co nám chybí, a nevidíme, co máme.

- Večerní modlitbu bychom měli začínat děkováním za vše, co máme a co jsme dostali. K zamyšlení je například otázka, za kolik bychom prodali své oči, své ruce, své nohy. Zde si člověk uvědomí, jak moc je bohatý a že má opravdu za co děkovat.
- Velmi se mi líbila myšlenka ohledně desatera, které přirovnal k zábradlí na balkóně. Může se zdát, že zábradlí na balkóně člověka omezuje. Ve skutečnosti ale zábradlí člověka chrání před pádem.
- Máme zbytečný strach a obavy. V Písmu je mnohokrát napsáno „*Nebojte se*“. Je důležité si uvědomit, že nikdy nejsme sami. I v těch nejtěžších chvílích je s námi Pán.
- Otec Prokop uvedl osobní vzpomínku, kdy na 2 roky ztratil státní souhlas s vykonáváním kněžské služby a pracoval v továrně. Nejprve to považoval za ztrátu, ale časem pochopil, že se jednalo o novou zkušenost.

V třetí části se otec Prokop zamýšlel nad 18. kapitolou Matoušova evangelia.

- Evangelium popisuje řád a pokoj v Božím domě. Ukazuje, kterým směrem máme jít.
- „*Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.*“
- Ve vztahu k božímu království jsme hloupí jako děti. Je třeba si to přiznat. Nejhorší je, pokud si člověk myslí, že všechno zná, má své zvyky a nemění se.
- „*Jestliže tě tvé oko svádí k hříchu, vyrvi je a odhod' pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do ohnivého pekla.*“
- Moc se mi líbila myšlenka, že v biblickém pojetí se nejedná o fyzické oči, ale o člověka, který nám věci zprostředkovává. Pokud to vede ke špatnostem, tak je třeba se s tímto člověkem rozloučit.
- Pokud mám strach ze setkání s někým, mohu se obrátit v modlitbě k jeho andělu strážnému.
- Do postav evangelia je dobré dosadit si sám sebe.

Obnova byla zakončena mší svatou. Velmi se mi líbilo závěrečné přirovnání.

- Mladý mnich šel po mši svaté k potoku umývat zeleninu. Přišel k němu starý mnich a zeptal se, o čem bylo dnešní kázání. Mladý mnich odpověděl, že si nic nepamatuje. A proč jsi tedy byl na mši? Mladý mnich vytáhnul zeleninu z potoka. Za chvíli oschla a nebyla na ní žádná voda, ale byla čistá. A o to hlavně jde, abychom po mši svaté odcházeli očištěni ve svém nitru.

Přednáška na mě velmi zapůsobila. Otec Prokop vystupuje rozvážně a moudře a každé jeho slovo na člověka působí.

JN

Z činnosti místní organizace České křesťanské akademie

V měsíci únoru jsme pozvali paní Kateřinu Hládkovou z Památníku Lidice. Je vnučkou paní Emílie Frejové, která jako osmiletá v roce 1942 zažila vypálení její rodné obce Lidice německými nacisty v rámci heydrichiády. Po zavraždění lidických mužů u Horákova statku a odvozu žen do koncentračního tábora byla s ostatními dětmi převezena do polské Lodže, kde část dětí, které neměly arijské rysy, byla převezena do koncentračního tábora Chełmno, kde byly zabity. Emílie naštěstí měla blond vlasy a modré oči, a tak ji poslali do německé bezdětné rodiny na Rujánu. Zde žila do roku 1946.

Poté se vrátila domů do nově postavených Lidic.

Paní Hládková přijela 22. 2. 2024 do Jičína, kde od 18 hodin měla pro veřejnost přednášku Příběh Emílie Frejové, přeživšího lidického děvčete v sále bývalé židovské školy na toto téma. Přišlo asi 20 posluchačů. Povídání paní Hládková proložila ještě promítnutými fotografiemi z rodinného alba. Na závěr byl prostor pro dotazy přítomných. Po přednášce se přemístila do Nové Paky, kde přespala v turistické ubytovně sdružení Život bez bariér. Hned ráno se vrátila do Jičína, kde od 8.30 hodin stejnou přednášku

odprezentovala na Obchodní akademii studentům. Poté ještě v 11.30 hodin v Hořicích studentům gymnázia. Všichni studenti projevili o dané téma velký zájem a měli i dost dotazů. Na závěr dne od 16 hodin měla poslední přednášku pro veřejnost v Nové Pace v refektáři kláštera, kam přišlo asi 25 lidí. Škoda že toto téma nemůže přednést paní Frejová osobně, jelikož před několika lety zemřela. Důležité je, že v tomto odkazu pokračuje její vnučka.

Za MO ČKA Miroslav Blažek

Úžasný výsledek Tříkrálové sbírky na Novopacku

 Oblastní
charita Jičín

Letos se Nová Paka proměnila v jeden živý organismus žijící pro Tříkrálovou sbírku a to doslova, protože bez uzardění si troufnu tvrdit, že tento víkend nebyl v Nové Pace a okolí člověk, který by s její myšlenkou nepřišel do kontaktu. Skauti z Nové Paky se spojili a poskytli klubovnu jako zázemí a mozek celé akce. Tímto děkujeme Olze a Markovi, kteří si vzali na starost celou logistiku (kdo, kam kdy, papíry, materiál, pokladničky, oblečky, koruny, fixy, pití, jídlo obvolávání rodičů koledníků,

koordinace hlídek – kdo s kým, aby kamarádi zůstaly kamarády a přišli všichni v pořádku). 😊 Podle mapy, kam se poctivě zakreslovaly domy, kde děti zvonily, se dá zjistit, že skoro všude někdo byl.

Osobně musím pochválit nejen děti, které se na sbírku těší a nadšeně se domlouvají kdo, s kým půjde, rezervují si svého 15+ vedoucího hlídky, domlouvají si barvu kostýmu, kdo bude „Kašpar“ trénují koledu, předhánějí se v počtu teplých vrstev,

aby vydržely co nejdéle.... Ale hlavně dobré lidičky, převažovali totiž domovy, kde se jejich obyvatelé na koledníky těšili, nadšeně poslouchali koledu nebo se k ní i přidali, pochválili děti, přispěli do pokladniček a někde i podarovali děti sladkostmi.

V domácnostech, kde nikdo nebyl doma, se většinou koledníci pokoušeli nechat ve schránce kartičky s informacemi o sbírce, které byly tento rok novinkou.

Zkušenost máme i s domácnostmi, kde za dveřmi čekala houbička nebo hadřík na smazání K+M+B 2023. Protože ona záhadná písmena nejsou jen zkrácené graffiti s podpisem Kašpara, Melichara a Baltazara, které tři králové představují, ale mělo by být

požehnáním domu a lidem v něm, tedy přáním všeho dobrého do Nového roku 2024 plného zdraví, štěstí, radosti a pohody.

Opět se perfektně zapojili do organizace i Hasiči např. ve Vrchovině.

Prostě se ukázalo, že region Novopacka je nejlepší!!! A je fajn vědět, že žijeme v místě, kde si lidé nejsou lhostejní a dokáží se semknout pro dobrou věc. Mají radost z obdarovávání a vychovávají v této tradici i další generace.

Koledníci v Nové Pace, Staré Pace, Úbislavicích, Vrchovině, Podlevíně, Brdu a Zboží vykoledovali celkem 248 062,- Kč.

Stanislava Fišerová

Farní listy – občasník Římskokatolické farnosti Nová Paka

Redakční rada: P. Pavel Kalita, Martina Šulcová, Richard Juriga, Miroslav Blažek, Linda Podzimková, Martin Vitvar, Markéta Tichá, Lukáš Tichý.

Své příspěvky a náměty zasílejte na adresu redakceflnp@gmail.com

www.nase-knihkupectvi.cz

Komenského 328

Nová Paka

Telefon: 606 030 222

Nabízíme knihu:

Bob Fliedr, P. Josef Kordík: FARÁŘ NA ČTYŘKOLCE

Bob Fliedr a P. Josef Kordík spolu sepsali knížku (vyjde v dubnu 2024) a právě o této knížce nám přijedou vyprávět. Hlavně to bude o životě P. Josefa Kordíka ze Železnice.

Volání stát se knězem zaslechl na koupališti. Tři roky po kněžském svěcení podepsal Chartu 77. Přišel o státní souhlas, přesto dál sloužil mše, za což dostal půlroční podmínku. Začátkem 70. let vstoupil k jezuitům, koncem 70. let od nich odešel. Živil se rukama. Po listopadu 1989 se stal farářem v Železnici kousek od Jičina, kde dodnes vytváří živé farní společenství. V nedalekých Valdicích slouží jako vězeňský kaplan. Jako poutník zdolal 3 000 kilometrů dlouhou cestu ze Železnice do Santiaga de Compostela. Josef Kordík (*1948) – kněz, který se nevejde do škatulek. „Originál, kterej si nikdy nevybral nic lehkýho,“ jak o něm řekla Dana Němcová.

Knihu tvoří obsáhlý rozhovor s Josefem Kordíkem, několik rozhovorů s lidmi, kteří jsou mu blízko, a několik jeho vlastních textů.

Bob Fliedr je novinář, hudebník a spisovatel, autor knižního rozhovoru s Janem Konzalem.

SETKÁNÍ S AUTORY
knížky *Farář na čtyřkolce*
bude v **Nové Pace 6. 6. od 18 hodin** v **Kavárně** na pěší zóně u autobusového nádraží.

V Našem knihkupectví si můžete předplatit knížku do 30. března se slevou 10 % a rezervovat si místo na setkání v Nové Pace.

Setkání v Železnici bude 7. 6. v rámci Noci kostelů.

Děkuji všem, kteří podporujete působení prodejny v Nové Pace.

Bohunka Korbelářová

PŘEHLED VELIKONOČNÍCH KATOLICKÝCH BOHOSLUŽEB NOVOPACKÉ FARNOSTI

KVĚTNÁ NEDĚLE 24. BŘEZNA

Stará Paka	07:30	s žehnáním ratolestí
Nová Paka – klášterní kostel	09:00	s žehnáním ratolestí
Levínská Olešnice	10:45	s žehnáním ratolestí

ZELENÝ ČTVRTEK 28. BŘEZNA

Nová Paka – klášterní kostel	17:30	mše sv. na památku Poslední večeře Páně
------------------------------	-------	--

VELKÝ PÁTEK 29. BŘEZNA

Nová Paka – klášterní kostel	15:00	velkopáteční obřady
------------------------------	-------	---------------------

BÍLÁ SOBOTA 30. BŘEZNA

Nová Paka – klášterní kostel	19:00	obřady velikonoční vigilie
------------------------------	-------	----------------------------

SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ 31. BŘEZNA

Stará Paka	07:30	mše svatá
Nová Paka – klášterní kostel	09:00	mše svatá
Levínská Olešnice	10:45	mše svatá
Úbislavice	17:00	mše svatá

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ 1. DUBNA

Nová Paka – farní kostel	09:00	mše svatá
Stav	10:45	mše svatá